

„De brand is in de lantaren
De vonken vliegen der uit,
De meisjes hebben zoo garen
Een stuiver voor een duit.”

Maar dat snapt een kind immers niet, van dien stuiver en dien duit. Wat is een duit? Hadden de Romeinen die voor pasmunt of vindt men er in de pyramiden begraven? Of:

„Leune deune dopje
Porceleine kopje
Man en vrouw
Kinderen in de rouw
Meid en knecht

Ga nu maar spoedig naar de Vecht.”.

Maar, m'n lieve mensch, moet ik mijn kinderen dat voor neurien? Mijn jongen, die ik naar Amerika zal sturen om daar spoorwegingenieur of autocar-fabrikant te worden of mijn dochtertje, dat studeeren moet aan de polytechnische school: de toekomst ligt in de machines? Of... Wacht even. Het is beproefd, het boekje. De oude rijmpjes deugen nog; de oude onzin doet schateren, zeker wel precies door 't onzinnige of bepaald door heel wat anders. Verklaren is niet noodig. Als het kind pret heeft is de kritiek ontwapend.

Wij hadden moeten zeggen: zou dezelve ontwapend geworden geweest zijn. Want ze had geen wapens. Die waren haar afgenomen door de teekenaarster, van wie wij het werk hier samen bekijken gaan.

Het moet haar doel zijn geweest uiterst naïef te illustreeren, met een verouderd tintje, zoo'n tintje uit de oude doos, de heel naïve rijmpjes, waarvan het grillige spel haar heeft geboeid. Misschien zongen die rijmpjes in haar, wekkend lief-teere heugenis aan een grootmoedertje of een oude vriendin des huizes. En als van een oude doos — jawel, maar opgefrist toch — is het gebloemde papier van 't binnen-schutblad en, is dat omgeslagen, dan komen de poppetjes, gekleurd en ongekleurd, prachtig in den waren toon allemaal: poppetjes uit de oude doos, niet, bij eeuwen niet, zoo oud als de rijmpjes, maar precies even oud als wij ons die rijmpjes dan toch denken. Maar dit allemaal zonder

eenig vertoon van kostuumkennis of meubelstudie. Neen, dáaraan heeft juffrouw Boden-heim niet gedacht, daarvoor deed zij veel te eenvoudiglijk het werk, dat zij zoo prettig vond. Wat ouderwetsche keukenstoelen met hooge ruggen — 't model dat weer in eere hersteld wordt! — een sjaal, wat nu grappig lijkende

hoedjes en geruite japonnetjes en mutsen en — dat is vooral meesterlijk aardig gedaan! — ook ouderwetsche houdingen, klein-burgerlijk ouderwetsch. Dat is iets om een juffrouw zoo kostelijk neêr te planten in haar stoel bij een klein tafeltje met een kaars, een poes, een boek en 't wit porceleinen theegoed, als bij „Naar de Kerk — zegt ze” of om zoo prachtig *vieux-jeu* een jongen bij een „meissie” te laten zitten als op het volgende groote prentje. Prachtig is de roode jurk met een strook en de witte kousjes boven 't glippende muiltje en het roodborstige vogeltje heel boven in een boompje beneden 't jaar.

Toch vinden wij de gekleurde plaatjes niet zóó heelemaal mooi als de zwarte. Dat zijn silhouetten. Wij laten er u hier een paar van zien: juweeltjes! Groote menschen hebben er misschien nog meer aan dan kinderen, omdat zij er bewust meer in zien, doch het kind heeft er door de vreugde zijn eigen, primitieve voorstelling van menschen en voorwerpen in plaat gebracht te krijgen. 't Ontdekt al meer en meer in al dat zwart en wit, want bijzonderheden werden niet vergeten. Al dat primitieve, dat speelsch naïeve is mooi, toch, héél teer van omtrekjes. Men geniet van het prieltje bij den „Overtoom,” met vlak naast het lommerklokje zóó maar het boeren binnenhuisje met een meid, die de steenen dweilt en een staanklok en duiven, die eten uit een bakje, terwijl de boer twee emmers aan een juk gaat wegbrengen, men wordt prettig aangedaan door dat guitig vlakke Zacharias prentje en 't uitvoerige van

IN DEN HAAG DAAR
WOONT EEN GRAAF
EN ZIJN ZOON HEET
JANTJE.